

بوی یار می‌رسد

روزنامه‌های اطلاعات و کیهان صبح روز ۱۱ بهمن ۱۳۵۷ در تیتري درشت در صفحه اول خود نوشتند: «امام صبح فردا در تهران است.»

روزنامه‌های اطلاعات و کیهان صبح روز ۱۱ بهمن ۱۳۵۷ در تیتري درشت در صفحه اول خود نوشتند: «امام صبح فردا در تهران است.»

به گزارش اینجا از آذربایجان شرقی، وسیع‌ترین فعالیت نظام یافته اما خودجوش مردم در طول انقلاب، از بعدازظهر یازده بهمن آغاز شد و آن هنگامی بود که مردم تهران مطمئن شدند که امام خمینی فردا وارد کشور می‌شود. ۱۱ بهمن ۱۳۵۷، روزنامه کیهان، تیتري اول خود را چنین چاپ کرده بود «امام، صبح فردا در تهران است.» مرحوم سیداحمد خمینی در واپسین ساعات سی‌ام دی ۱۳۵۷ از پاریس به تهران زنگ زد و در مکالمه‌ای کوتاه با شهید مرتضی مطهری به او گفت: «امام تصمیم به بازگشت به ایران گرفته‌اند و برای ایشان مکانی در تهران پیدا کنید.»

مکان استقرار امام باید سه شرط را می‌داشت؛ در شمال شهر یا دور از مرکز نباشد، در یکی از نقاط مردمی تهران باشد. متعلق به شخص خاصی نباشد و جنبه عمومی داشته باشد و نوع فعالیت‌ها و سوابق این مرکز با اهداف نهضت نزدیکی داشته باشد. آیت‌الله مرتضی مطهری ایده تشکیل کمیته استقبال از امام را با اعضای شورای انقلاب اسلامی در میان گذاشت و با حمایت آنان کمیته شکل گرفت.

مرحوم آیت‌الله اکبر هاشمی رفسنجانی از اعضای شورای مرکزی انقلاب اسلامی در مجموعه کتاب‌های خاطراتش از آن دوران به نحوه تشکیل کمیته استقبال اشاره کرده و نوشته است: «با اوج‌گیری تظاهرات و اعتراضات مردمی در سراسر کشور به ویژه در تهران، شاپور بختیار و حامیان او به ناچار تن به پذیرش خواست مردم دادند و با عقب‌نشینی نیروهای نظامی، بازگشایی فرودگاه مهرآباد را اعلام کردند و با این کار ورود امام به کشور قطعی شد و ایشان پس از انتشار پیامی که در آن از مردم نوفل‌لوشاتو تشکر و قدردانی کردند بار سفر بستند و عازم تهران شدند.

با قطعی شدن آمدن امام و مشخص شدن روز ورود ایشان «کمیته استقبال» با حضور جمعی از دوستان شکل گرفت. مهم‌ترین وظیفه کمیته تهیه برنامه استقبال و برنامه ریزی برای اجرای آن بود. حساس‌ترین بخش این برنامه نیز حفظ امنیت جانی امام در فرودگاه و در طول مسیر حرکت ایشان از فرودگاه تا بهشت زهرا بود. ما ضمن اینکه از بازگشت امام بسیار خوشحال بودیم، نگران سلامتی ایشان هم بودیم چون می‌دانستیم رژیم از امام ناراحت است و خطر را احساس می‌کند بنابراین احتیاط‌هایی، هم در فرودگاه و در بهشت زهرا و هم در طول مسیر حرکت امام، کرده بودیم و این مناطق را با نیروهای مبارز و مطمئن که بخشی هم مسلح بودند تحت کنترل داشتیم البته ما دولت بختیار و آن بخش از اُمرای ارتش را که هنوز حامی شاه و رژیم سلطنتی بودند به نحوی قانع کرده بودیم که اگر دست به کار احمقانه‌ای بزنند به نفع آنها نیست اما با توجه به تردیدهایی که وجود داشت احتیاط را هم از دست نداده و تقریباً تمامی نکات امنیتی و حفاظتی را رعایت کرده بودیم.»

روزنامه‌های اطلاعات و کیهان صبح روز ۱۱ بهمن ۱۳۵۷ در تیتري درشت در صفحه اول خود نوشتند: «امام صبح فردا در تهران است.» باند و محوطه اطراف فرودگاه مهرآباد که یک روز قبل خالی از تانک‌ها و نفرهای زرهی ارتش شده بود خود را برای نشستن بویینگ ۷۴۷ ایرفرانس آماده می‌کرد. کمیته استقبال که تصمیم داشت برای ورود بنیانگذار جمهوری اسلامی تشریفات خاصی برگزار و خیابان‌ها را چراغانی کند، با این پیام «من یک طلبه‌ام، تشریفات را کم کنید» روبه‌رو شد. کمیته استقبال از امام خمینی در پیامی از ورود بنیانگذار جمهوری اسلامی ایرانی در ساعت ۹ صبح پنجشنبه ۱۲ بهمن ۱۳۵۷ به فرودگاه مهرآباد خبر داد.